

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 469874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 01761 - 5154

W E E K B L A D

nadruk verboden

18e jaargang nr.17

21 december 1973

S T E R - A V O N D

Goeden avond, vrienden.

Bij het begin van onze steravond moet ik U, al is dit zo langzaamaan mogelijk reeds overbodig geworden, het een en ander vertellen, over hetgeen wij dezen avond proberen te doen.

Daarna krijgt u een spreker, die wat meer op de stemming en de heersende harmonie moet gaan letten. Waarna natuurlijk de celebrant aan het woord komt.

Deze maal wordt gebruik gemaakt van een zo eenvoudig mogelijke ritus. Wat wil zeggen, dat men dus zich baseert op humaan-christelijke achtergronden en daarnaast op het kosmische licht. Onze celebrant zal u niet bekend zijn, maar hij behoort tot de orde zelf en is een van de belangrijkste figuren daarin.

Ik moet u dus nu het een en ander proberen te zeggen, over hetgeen wij zullen proberen te bereiken. Het zal u bekend zijn, dat in deze periode bijna een ieder te kampen heeft met een overmatige wrevel, ongedurigheid e.d.

In de wereld is het zeer onrustig en overal zijn er tekenen, die duidelijk maken, dat er nog geen einde is gekomen aan alle geweld.

Wanneer wij, hoe gering onze bijdrage ook moge zijn, vanavond iets van dit gevoel van vrede en kosmisch licht kunnen uitstralen, zal dit bij al deze omstandigheden ongetwijfeld zijn uitwerking niet missen.

Wat Nederland betreft, zitten wij daarvoor al heel erg gunstig. Het grootste deel van de regering valt binnen ons direct bereik. Wat andere landen betreft, is het mogelijk wat minder gunstig. Toch zullen wij trachten in te werken op de mensen o.m. in de richting van Genève en enkele andere oorden, waar op het ogenblik enige extra kracht en harmonie zeer noodzakelijk zijn.

Ik zal ook proberen een antwoord te geven op de vraag, wat deze kracht dan wel is.

U hebt allen levenskracht. Een deel van deze kracht is mede van geestelijke aard. De geest bestaat praktisch geheel uit de zelfde kracht.

In de kosmos is deze kracht praktisch alomtegenwoordig. Het is het vermogen, waaruit bestaan, ruimte en tijd uiteindelijk voortkomen.

Wat wij op een avond als deze trachten te bereiken is een aanboren van deze kosmische krachtbron, daarbij zowel van uw energieën als de onze gebruik makende. Daar wij verre in de meerderheid zijn, behoeft u niet bang te zijn, dat dit u te veel kracht zal gaan kosten.

Wij proberen dan verder de bereikte kosmische krachten te kanaliseren volgens een harmonie, die wij zelf opbouwen. Wij stralen de kracht zo op aarde uit.

Hierbij hebben wij een direct bereik van ongeveer 80 km. radius. Daarnaast kunnen wij, maar alleen wanneer bepaalde doelen speciaal worden gekozen en daarop gebundeld, de kracht gericht, de gehele aarde omspannen.

Dit laatste heeft dus betrekking op enkele punten en niet op het geheel der aarde, omdat wij niet in staat zijn de daarvoor nodige krachten voldoende te controleren.

De werking van de kracht op mensen is voornamelijk suggestief, terwijl zij daarnaast een evenwichtige energie geeft.

Wij zullen, daar de kracht toch aangeboord is en het werken daarmee mogelijk is, vervolgens proberen deze kracht als een genezende werking uit te stralen in een poging alle mensen, die wat in moeilijkheden zitten in deze periode, vooral ook degenen, die lichamelijk en psychisch ziek zijn, iets van deze kracht te geven, zodat zij zich beter zullen gevoelen.

Indien dergelijke mensen ook maar een heel klein beetje met ons in harmonie zijn, zullen wij daar ongetwijfeld ook in slagen en voor velen dus iets goeds kunnen doen. In dit geval moeten wij echter wel rekening houden met de straal van rond 80 km., waarbij een volle werking mogelijk is.

Daarnaast bestaat de mogelijkheid, dat door groepen binnen de orde bepaalde personen worden geholpen, die op een grotere afstand van dit punt leven. Dit zullen er echter zeker niet zo veel zijn.

Deze punten zijn voor ons in dit gebeuren het voor-naamste. Toch ziet u hier voor mij twee bakjes staan met een hele hoop aardig goed daarin. Dat is geen strooigoed. Sinterklaas is trouwens reeds voorbij. Degenen, die dit hebben ingeleverd, zullen dit zelf na afloop weer mee kunnen nemen. Waarom ligt het dan hier?

Een groot deel van dit alles bestaat uit edele metalen. Dit is belangrijk. Er zijn n.l. bepaalde zwaardere metalen, waarbij goud een van de belangrijkste vormt, die zekere vormen van energie op kunnen nemen.

Wat wij door instralen proberen te bereiken is een op zich niet eens zo heel belangrijke verandering in de moleculaire tussenruimten. Hierdoor wordt energie in het metaal opgenomen, die weer langzaam aan de omgeving zal worden afgegeven.

Deze kracht kan, indien er een tekort is, dit tekort ten dele aanvullen. Nu moet u niet denken, dat een dergelijk ingestraald voorwerp daardoor opeens heilig wordt of tot talisman is geworden.

Het zal u echter toch in vele gevallen dat kleine beetje intuïtie meer geven, waardoor u gemakkelijker en sneller, juister ook, zult reageren wanneer een situatie voor uw gevoel belangrijk is.

In andere gevallen zal deze kracht u even af kunnen remmen, wanneer drift dreigt u te overweldigen. Het instralen van de voorwerpen vormt dus in wezen een methode, waardoor u iets van de energie, die wij op deze avond opwekken, mee kunt nemen.

Maar de voorraad raakt op. Hoelang het duurt, voor dit het geval zal zijn, ligt voornamelijk aan uw eigen wijze van leven en werken, de wijze, waarop u pleegt te reageren.

Gemiddeld zal het voor een normaal mens 8 tot 9 maanden duren, voor alle aanwezige energie zo geëgaliseerd is, dat van een werking naar buiten toe niets meer merkbaar zal zijn.

In enkele gevallen kan het meer dan een jaar duren, voor alle werkzame kracht verdwenen is, in gevallen, dat mensen zeer emotioneel en onbeheerst zijn, kan de werking 2 à 3 maanden duren.

Ik geef u deze tijdswaarden, opdat u ongeveer weet, wat u aan een ingestraald voorwerp hebt. Maar terwijl ik hier zit te praten zijn wij in de geest reeds bezig de nodige kracht op te bouwen.

Er zijn heel mooie beschrijvingen te geven, die alles wat zich afspeelt, in een goed geestelijk daglicht stellen ook nog, maar waarom zouden wij dit doen?

Ik kan u mooie verhalen gaan vertellen over al die entiteiten, die zich langzaam maar zeker hier groeperen en over de krachten, die zich reeds nu ook naast mij manifesteren. Maar wanneer u helderziende bent, ziet u dit vanzelf wel.

Bent u niet helderziende, dan voelt u hoogstens een spanning aan, terwijl iemand, die niet zo heel erg gevoelig is, nog helemaal niets bemerkt. Deze dingen zijn het enige, wat voor u kenbaar is.

Waarom zou ik u dan een mooi verhaal gaan vertellen? Wel is het volgens mij belangrijk, dat u beseft, wat wij aan het doen zijn. Wij moeten een verbinding opbouwen en daarbij vormt u a.h.w. onze ankerplaats op de stoffelijke wereld.

Het is overigens niet alleen hier, op deze plaats, dat in deze dagen bijeenkomsten van dit karkater worden gehouden. Dit wil ik hieraan wel toevoegen.

Doordat u hier met ons aanwezig bent en met ons harmonisch bent, kunnen wij veel gemakkelijker dan anders het geval zou zijn, inspelen op bepaalde stoffelijke toestanden en materiële noden.

Door uw gedachteninhouden en de harmonieën, die daaruit voort kunnen vloeien, zullen wij gemakkelijker die energieën af kunnen geven en die afstemmingen bereiken, die op uw wereld menselijk gezien van node zijn en volgens ons van belang zullen zijn.

Daarnaast geven wij natuurlijk ook de kracht van het

licht af ter bevordering van bewustwording, krachten, die bij kunnen dragen tot verdere bewustwording en zullen in bepaalde gevallen door deze krachten zelfs inwijdingsmogelijkheden kunnen ontwikkelen voor sommige mensen, of dezen doen activeren waar zij reeds zouden bestaan.

Maar hoe u het ook beziet, wij hebben u nodig als anker, doch moeten voornamelijk vanuit onszelf de verbinding maken met de kosmische kracht van leven, waarover ik u reeds het een en ander zeide.

Dat betekent, dat wij in de geest proberen een soort keten te maken, waarin een harmonie van bepaalde aard wordt opgebouwd. Bij ons gaat het dus om een eenheid van denken en willen.

Wanneer wij menen, dat een vergelijkbare instelling of harmonie ook op aarde op redelijke wijze bestaat, kunnen wij krachtens deze harmonie energieën, die op hoog niveau bestaan, aantrekken en gericht gaan uitstralen.

Alle verschijnselen, die hierbij optreden, zijn in wezen bijkomstigheden. Het gaat er dus niet om, dat U iets moois ziet of hoort. U bent eigenlijk niet eens aanwezig, omdat dit een bijzondere avond voor u dient te zijn. U bent vanuit ons standpunt in de eerste plaats aanwezig, omdat dit voor de Orde een van de grootste mogelijkheden vormt om in een daartoe gunstige periode grote invloed op aarde te scheppen.

Dat vindt u hopelijk niet erg. Ik kan u natuurlijk wel vertellen, dat wij dit vandaag alles speciaal voor u doen. Maar wanneer u iets van geestelijke werkingen en waarden afweet, zoudt u toch wel enigszins van Lotje getikt moeten zijn om dat zomaar te geloven.

Ik zeg dit alles klaar en duidelijk, omdat ik aanneem, dat u, die hier vanavond aanwezig zijt, niet alleen maar de mystiek nastreeft, die deze bijeenkomst wel in grote mate kenmerkt, maar dat u ook gewone, nuchtere mensen zijt en wilt blijven.

Een mens, die werkelijk met de ware krachten van het bestaan harmonisch is, staat met beide voeten op de grond, maar reikt met zijn besef tot in de hemelen.

Dat is voor u het beste, dat is voor ons het beste. Daarom wil ik veel van de suggestieve middelen, die wij ook wel eens gebruikt hebben, terzijde laten. Zo belangrijk zijn dezen voor het vervullen van onze taak niet.

Zeker, er zijn hier vele entiteiten. Wanneer u helderziende bent, hoeft u maar even rond te kijken om te zien, dat het al een aardig koepeltje begint te worden. Mogelijk vindt u de opzet niet geheel archaïsch verantwoord, maar u zult moeten toegeven, dat het qua energie goed in elkaar zit. U zult ook zien, dat er elk ogenblik meer entiteiten bij komen.

Laat mij u liever iets vertellen over de harmonie. Ik heb dit woord al vele malen gebruikt, maar wat bedoelen wij in dit speciale geval met dit woord harmonie?

Een mens leeft niet op aarde om ongelukkig te zijn. Een mens hunkert naar geluk. Maar geluk is actie, is een jezelf waarmaken. Dat kun je eigenlijk alleen, wanneer je niet onderworpen bent aan een te grote dwang.

Er moet een zekere vrijheid gekend en geleefd worden.

Dit is nodig wil een mens in staat zijn werkelijk geluk te vinden - en werkelijk geluk is een vorm van harmonie.

Een groot gedeelte van hetgeen zich op de aarde afspeelt, zowel in bewustzijnsprocessen, denken, economie, politiek als andere zaken, is echter juist gebaseerd op de neiging van de mens zich waar te maken ten koste van anderen.

Wat betekent, dat het strijdelement op een verkeerde wijze wordt uitgedrukt. Oorlogen zijn hiervan het gevolg, zowel als diktaturen, andere vormen van onderdrukking, zedemeesterij, hypocrisie. Dit alles komt voort uit dit verkeerd uiten van het aan het menselijke bestaan inherente strijdelement.

Maar de werkelijke harmonie met de kosmos betekent iets anders. Dit betekent vrede, d.w.z. de rust, waarbij je jezelf kunt zijn, ook al zul je op persoonlijk vlak wel enige strijd kennen en desnoods met anderen wel eens een strijd aangaan. Maar dit alles dan wel zonder werkelijke vijandschap en haat zonder een voortdurend pogen jezelf waar te maken op kosten van anderen.

Het gaat er om te leven, wat je bent. Deze harmonie is gebaseerd op vrede, maar dus niet op een dode vrede. Want wanneer je een mens alle vrede zou geven, zoals hij deze soms begeert, is hij rijp voor een begrafenis.

Het gaat dus om het bereiken van een zekere rust, waardoor een ieder zichzelf kan zijn. Sommige mensen, geesten en organismen kunnen echter zichzelf niet meer zijn, omdat hun innerlijk evenwicht verstoord is.

Wanneer wij dus spreken over kosmisch licht, over harmonie met het kosmische licht ook, dan gaat het er ons voornamelijk om dergelijke verstoringen van evenwicht ongedaan te maken, niet om iets of iemand iets te ontnemen of op te leggen.

Het gaat er om alles mogelijk te maken evenwichtig in de wereld te staan en zichzelf en die wereld ook op een evenwichtige wijze te beseffen.

Wanneer wij de kracht verder over de wereld zenden, zo goed en ver als wij dit kunnen doen, zullen wij daarbij natuurlijk ook proberen om alle delen van de mensheid, die niet gezond - evenwichtig - zijn, gezond te maken.

Gelukt het ons niet, dan zullen wij in ieder geval met de krachten, die wij kunnen richten, proberen, de meer onevenwichtige elementen in het geheel zoveel mogelijk te isoleren.

Niet overigens, omdat wij iets tegen iemand hebben. Of het nu gaat om de paus, om Sadat, Kissinger, Nixon of iemand anders, allen zijn ons even lief. Zij zijn levende wezens, zielen, die naar bewustzijn streven.

Maar daarnaast kunnen zij onder omstandigheden dingen doen, die de harmonie verstoren, of in zich niet meer in staat blijken evenwicht te vinden, waardoor zij verkeerd gaan denken en handelen - bovendien gemeenlijk op een wijze, die voor anderen schadelijk is.

Waar wij dergelijke dingen kunnen afremmen, zullen wij dezen ook afremmen, waar wij hen teniet kunnen doen, zullen wij hen teniet doen. Waar wij niets kunnen doen, zullen wij altijd nog trachten de voor anderen te storende onevenwichtigheden te isoleren.

Onze harmonie - en ik hoop dat u dit goed wilt beseffen - moet er een zijn, waarin wij een ieder en alles

aanvaardden. Wij aanvaardden niet de ziekelijkheden, die er in zijn,

de onevenwichtigheden. Maar het wezen van alle dingen, van alle mensen en geesten, van het hoogste licht tot het diepste duister aanvaardden wij.

Ik hoop, dat u deze aanvaarding, al is het maar voor even, op zult kunnen brengen. Kunt u dit niet, wees dan a.u.b. tenminste zoveel mogelijk neutraal. Reageer dan maar niet op de krachten, die gewekt worden. Dat is voor het geheel beter.

Wanneer er een celebrant komt, ziet u een reeks van gebaren en ziet u een reeks van spreuken uitspreken. Mogelijk hoort u overstaanbare uitroepen. Je weet nooit precies van tevoren, hoe dit zal zijn.

Dit alles doet zelfs wat toneelmatig aan. Maar er is hier een spanning aanwezig. Dat zal u nu wel duidelijk zijn. Deze spanning moet op de een of andere wijze geleid worden.

Een celebrant neemt tijdelijk een lichaam aan, of wordt deel van een medium voor korte tijd, om op deze wijze de krachten harmonisch te kunnen manipuleren op aarde.

D.w.z. dat het geheel van zijn gedragingen, het geheel van de gebaren, samen zal hangen met de mens. Een hoge waarde voorstellen en dirigeren vanuit een menselijke vorm is echter vaak moeilijk. Daarom omvat een deel van het werken soms een zekere toneelmatigheid.

Daarnaast - en dit is interessant voor u - geldt, dat een gebaar, wanneer een persoon zelf het middelpunt van krachten is, gebruikt worden kan om een beroering, gerichtheid of verandering in de kracht, de aanwezige straling, teweeg te brengen.

Ik ga nu even staan. Ik ben zelf geen grote kracht, maar rond ons is een steeds sterker wordend krachtveld opgebouwd. Wanneer ik nu een gebaar maak - zo, dan beweegt er iets op een voor velen onder u reeds merkbare wijze.

Er is een invloed en ikzelf kan die invloed reeds enigszins dirigeren, ook al zal ik dit niet zo goed doen en daarbij zo grote krachten in het geding kunnen brengen als een celebrant. Daarom ben ik ook inleider, niet celebrant.

Maar wanneer ik dit nu reeds kan bereiken, zo dient u zich voor te stellen, wat er mogelijk wordt, vooral in geestelijk opzicht, wanneer er iemand mee werken gaat, die zelf het hoge licht en de krachten daarvan geheel kan aanvaarden, beleven en doorgeven.

O, zeker, ook dan zitten er enkele haken en ogen aan. De kracht kan b.v. nooit geheel doorgegeven worden, omdat een medium wordt gebruikt, dat ook nog een zenuwstelsel heeft, dat het onder een te grote spanning mogelijk zou begeven. Wat een risico is, wat je ook als celebrant niet moogt lopen.

Daarom wordt niet alleen van uit het medium gewerkt. Een helderziende ziet vaak gemakkelijker, dat hier naast mij lichtende krachten zich opbouwen, die de uitstralingen op geestelijk niveau en astraal-mentaal gebied richten en tot stand brengen.

Je zou kunnen zeggen, dat drie entiteiten gelijktijdig, unisono, in dezelfde cadans, de krachten uitstralen. Deze beiden reageren op de celebrant in het lichaam, zodat je deze laatste zou kunnen beschouwen als een soort dirigent.

Wat deze laatste doet met dit lichaam, is het uitdrukken op stoffelijk gebied van iets, wat in feite door meerdere entiteiten gelijktijdig op verschillende niveaus wordt volbracht.

Dergelijke medewerkers zijn er op alle steravonden wel aanwezig, maar hun aandeel zal in deze kring zelden zo belangrijk zijn geweest als op deze avond. Want wij hebben op het ogenblik nog de mogelijkheid zeer grote krachten van het verblindende witte licht te gebruiken.

Dit betekent, dat wij kunnen werken vanuit de hoogste macht en met werkelijk kosmische waarden. Over enige tijd zal die mogelijkheid minder zijn. Wij weten, dat reeds nu factoren opdoemen, waardoor het licht en de kracht voor vele mensen minder toegankelijk zouden kunnen worden.

Wanneer wij vandaag op het juiste ogenblik en op de juiste wijze geestelijk - en zo nodig stoffelijk - verbindingen weten te maken, zou hierdoor dit licht voor veel mensen kunnen blijven schijnen in een periode, die duister dreigt te worden.

Zij zullen dan oplossingen kunnen vinden voor problemen, die onoplosbaar zouden worden zonder deze kracht en dit reeds binnen enige weken.

Voor de helderziender, die zich nu iets afvragen, nog even het volgende: De krachten, die zich naast mij opbouwen, zien verschillend uit, omdat degene die zich links van mij - voor u rechts - opbouwt, werken zal met mentaal-astrale waarden. Aan de andere kant bouwt zich steeds duidelijker de kracht op, die geestelijke waarden zal uitstralen.

Daarnaast wordt op het ogenblik ook nog, om te grote spanningen van elke aard rond het medium te beperken, een soort bol opgebouwd op dit punt boven de zaal. Hierin zullen alle krachten van alle soort samen kunnen komen. Wij noemen zoiets wel een brandpunt.

Dit brandpunt wordt medegebruikt om ook uzelf een instraling of zegening te geven. Dit zal gebeuren, opdat u geen krachten zult verliezen hier, ook wanneer dezen in de opbouw tijdelijk voor een deel ook uit u worden genomen.

Daarnaast zullen wij natuurlijk de voorwerpen instralen, waarbij dit brandpunt eveneens een rol zal spelen. Deze instraling komt kort voor of kort na de zegening voor u, omdat het hierbij gaat om praktisch identieke waarden.

Nu bestaan er nog enkele andere verschijnselen, waarop mogelijk uw aandacht gericht mag worden. In een magische rite - die wij op deze avond dus niet hebben - bestaat als belangrijke waarde in het begin de inkantatie van afweer.

Hierbij worden niet-lichtende krachten, demonen, aardgebonden, die niet harmonisch kunnen zijn, kortom alles, wat de opbouw van een juiste harmonie zou kunnen verstoren, gebannen.

Hetzelfde kan echter op een andere wijze eveneens bereikt worden, zonder rituele bevelen, oproepingen e.d. Een soort gelijke afweer komt ook tot stand door de z.g. bede, een formule, die nieteens geheel behoeft uitgesproken te worden. Hierbij wordt alles, wat aanwezig is, gekonfronteerd met het sterkste licht, dat de celebrant in zich draagt of kan beheersen.

Voor enkelen van u zou dit mogelijk een schok kunnen betekenen. Maar weest niet bang of verwonderd. Wanneer wij duister willen uitdrijven of isoleren, is het noodzakelijk, dat je een kracht gebruikt, die voor allen, die dergelijke waarden in zich dragen, niet geheel harmonisch is. Dat zult u begrijpen.

Wij willen dergelijke krachten en wezens natuurlijk wel aanvaarden, maar dan binnen de nodige harmonie. Kunnen zij dit niet aanvaarden, dan moeten zij in ieder geval niet deze harmonie kunnen storen. En u bent ook niet allen loutere toonbeelden van deugd en harmonie, dus een schokje zal ook voor u hieruit mogelijk zijn.

Zoals u bemerkt, sta ik hier niet geheel alleen voor.

Ik ontvang juist nu enkele raadgevingen, waaraan ik gevolg dien te geven, want dit is nu eenmaal ook voor ons de avond van de grootst mogelijke samenwerking. Ik geef door:

Wat wij doen, is het scheppen van een sfeer, een kracht. Daarmede zijn wij druk bezig. Nu moet u goed begrijpen, dat er een besef bestaat bij de mens van verkeerd handelen. Maar er bestaat nooit blijvende schuld.

Schuld is datgene, wat eerst ontstaat, wanneer je beseft en dan tegen je besef ingaat. Ik neem niet aan, dat u dit vanavond zult willen doen. Dus voor ons bestaat geen schuld, geen onwaardigheid e.d.

Wij zijn blanco. Wij willen zelfs niet al te redelijk over dit alles nadenken, want dit is nu eenmaal geen redelijk geheel. Wat gebeurt, is niet redelijk en berust op een zeer bepaald gebruiken van een bovenzinnelijke kracht.

Dit geldt nog steeds, ofschoon de mensen toch de laatste jaren wat dichterbij een begrip zijn gekomen en iets zijn gaan beseffen omtrent het bestaan van dergelijke krachten en zelfs iets beseffen van hetgeen zij betekenen en doen.

De mensen hebben b.v. iets leren beseffen omtrent de levenskracht van een mens, een dier, een plant, de kracht die zelfs in een voorwerp soms aanwezig kan zijn. Het is een begin. Toch is de kracht, waarmede men zich nu bezig houdt in de wetenschap, tevens een deel van de krachten, waarmede wij op deze avond zullen gaan werken.

Men raad mij hier nu toch iets te gaan beschrijven. Ik wil u echter geen verhalen voorleggen over de aanwezige entiteiten. Helderzienden kijken maar rond en zullen dan kunnen konstateren, dat het reeds vol is en dat er nog steeds meer bijkomt. Er zijn er zoveel, dat u blij moogt zijn, dat een geest geen stoffelijke plaats inneemt.

Waar wij nu samen zijn, moet een vloertje ontstaan, waarop het werk van allen zo dadelijk kan berusten. Een vloertje, dat niets is dan rust. In die rust komt een enkele kleine straal licht reeds nu tot uiting.

Stel het u voor: een rust, die bijna duister lijkt en daarin een enkele werking, een enkele straal van reeds nu actief licht. Deze straal wordt langzaam maar zeker sterker en zal steeds meer gaan omvatten ook.

Het is, alsof er een lens bestaat, die langzaam wordt ingesteld, tot de werkingen van deze straal licht zich uitbreidt, tot allen hier daardoor beroerd worden. Alleen is het geen stoffelijk licht.

Wij moeten daarop zo dadelijk allen gaan reageren, mens en geest gelijkelijk.

Wij moeten met onze aandacht, ons denken, op de een of andere wijze loskomen van het normale, onszelf. U zit hier. U bent blank. U hebt geen schuld op dit ogenblik. U hebt niets te verwachten, er is niets te vrezen. Er is niets.

Dit is de rust, waarin je je denken voor een ogenblik vrij kunt laten dwalen. Het geeft niet, waar je aan denkt. Het is niet belangrijk.

Maar aan de andere kant moeten wij toch iets vinden van een harmonie met de kosmos. Laat ons eens zien, wat wij op zouden willen bouwen.

Een beeld van een wereld: een lucht, ijl en helder als kristal, waarin een paar witte wolken. Een zon, die opgaat en in haar licht het groen, dat zo kenmerkend is voor deze planeet. Een vogel zingt wat. Koeien, rustig herkauwend, gaan langzaam verder om een plek te vinden, waarin zij kunnen staan tot de nacht valt.

Een wereld, zo helder, zo licht, dat alleen het zien ervan je de borst doet uitzetten en je gevoelt, of nieuwe energie binnentintelt met elke ademhaling.

Een wereld, waar je kunt kijken van horizon tot horizon en verzuchten: dit is schoonheid. Zulk een wereld wilt U toch? Een wereld, waarin de mens vrolijk kan zijn, kan spelen en lachen, desnoods zuipen en slapen, maar dan zonder enige spanning, zonder weggkruiperij, maar ook zonder een geste van "ik ben meer dan jij."

Bouw je een beeld van een wereld, die speels is, een wereld, waarin muziek klinkt als een soort achtergrond, zodra de nacht er valt, omdat elke ster als een toon is, die met zijn stralen langzaam maar zeker mede een melodie doet ontstaan, een lied voor de duisterende aarde, die zich langzaam aan neerlegt om wat te denken en te gaan slapen.

O, dat is een visioen, dat bestaat niet. De werkelijkheid is iets geheel anders. Maar dit willen wij: Vrede, rust, harmonie. Niets anders is belangrijk nu.

In vrede willen wij zijn, die wij zijn. Dit willen alle vormen van leven op deze wereld van u, dat willen allen, die zo dadelijk met ons te samen zullen staan - met mij, want als spreker blijf ik zo dadelijk in de kring.

Ook de krachten, die zich hier opbouwen, de lichtende entiteiten, die naar voren beginnen te treden nu, wensen niets anders dan de rust van een wereld, die klaar en helder is als kristal, pril als een lentemorgen, vol van vrede.

Die harmonie moeten wij gaan zoeken, ook al weten wij, dat de werkelijkheid op aarde anders is. Maar wij kunnen denken. Wij kunnen hunkeren, wij kunnen diep in onszelf deze droom dragen van een werkelijke vrede. De droom, waarin wij geheel onszelf kunnen zijn, geheel gelukkig kunnen zijn, waarin alles weer nieuw, jong en fris is en zelfs de last van de jaren ongedaan wordt gemaakt.

Laat ons aan deze hunkeringen denken. Neen, laten wij eerder nog proberen dit te gevoelen, trachten mee te groeien met de harmonie, die hier ontstaat.

Men verweet mij zo even, dat ik u het wezen van de harmonie, die moet ontstaan, niet duidelijk genoeg had verklaard. Maar dit is het dan werkelijk: een kristalheldere wereld, waarin je jezelf bent, ademen kunt en kijken kunt tot aan de horizon.

En dan kunnen zeggen: het leven is schoon, de wereld is schoon, hier is God.

Met die kracht moeten wij werken. Je kunt duister niet bestrijden door te trachten het weg te vagen. Je kunt duister alleen bestrijden met licht. Indien wij het licht aan kunnen steken, al is het maar weinig, een enkel kaarsepitje desnoods, verliest het duister iets van zijn greep.

Indien wij iets van het licht van kosmische vrede, van goddelijke harmonie, hoe dan ook, hier te samen kunnen aanvoelen en uitdrukken, dan is het duistere niet zo sterk meer.

Het gaat er niet om, dat wij bewust worden alleen. Het gaat er om, dat de werkelijkheid door kan dringen en haar zuiverheid kan manifesteren in de vertroebeling van het menselijke denken en het disharmonische geestelijke bestaan.

Daarmede ben ik bijna aan het einde van deze inleiding, die ik zo graag technisch had willen houden en die ondanks mijn opzet soms moest ontaarden in een bijna dichtelijke poging u iets te zeggen omtrent een werkelijkheid, die heus bestaat.

De wereld, waarover ik preludieerde, lijkt een droom, omdat zij nu en zo voor ons niet werkelijk is. Maar zij kan bestaan.

Het is een emotie en het is onredelijk misschien in uw ogen, maar het is toch een deel van een kosmische werkelijkheid.

Wat wij vandaag gaan doen, ja, datgene, waarmede wij in feite reeds bezig zijn, is proberen iets van deze kosmische werkelijkheid op de juiste wijze aan mens en geest te geven.

Maar de tweede spreker komt zo dadelijk nog voor de celebrant. Hij is iemand, die in het bijzonder nogmaals de sfeer en de emoties moet aanpassen en behandelen.

Nu is er onder ons iemand, die - ook door dit medium - lange tijd op aarde heeft gewerkt, iemand, die in zijn stofleven geestelijke is geweest en dank zij dit, of ondanks dit, in zijn leven zoals in zijn bestaan aan onze kant wordt gedragen door een grote liefde voor alle leven, voor alle mensen, alle bestaan.

Ik meen, dat er niemand onder ons te vinden is, die onder de omstandigheden beter in staat is ons juister voor te leiden. Bij u is hij, meestal met een kleine glimlach er bij, bekend als "het pastoortje".

U hoeft nu heus niet te mompelen, wat gezegd moet worden zeg ik dezen avond wel voor u. Maar als u voor uw gevoel van vrede en ontspanning nu moet kuchen of fluisteren, ga gerust uw gang.

Ik wilde slechts zeggen, dat het pastoortje mij de best denkbare schakel lijkt tussen hetgeen wij willen gaan volbrengen en volgens mij ook wel redelijk goed zullen volbrengen en de emotie, de menselijkheid.

Want er is niets groter op deze wereld dan een liefde, die geen wederliefde eist. Er is niets groters in onze wereld en in uw wereld, dan een liefde, die alles aanvaardt en in die aanvaarding toch zichzelf niet verliest, maar eerder meer zichzelf wordt.

Dat heeft het pastoortje zeker in zijn leven en daarna gedaan. Daarom geloof ik, dat u geen betere spreker zoudt kunnen hebben voor het tweede deel van ons werk.

Nogmaals: Het is geen kwestie van woorden nagaan en over de woorden nadenken van avond. Daarvoor zijn er andere bijeenkomsten.

Dit is een bijeenkomst om te voelen, om vrede in jezelf te zoeken, om harmonie te vinden, ook met de mensen rond je, of je die nu kent of niet, harmonie met de gehele wereld, ook al geven de arabieren nog steeds geen olie. Harmonie zoeken wij dus, ook met de arabieren, met de israeli, ja zelfs met de kolonels. Want ook zij zoeken vrede.

Alleen wanneer wij alles willen aanvaarden en met alles, zonder uitzondering, harmonie willen bereiken, is het maximum mogelijk. Dan, vrienden, wordt dit een grandioze avond.

En daarmee mag ik afscheid nemen, zover het mijn aandeel door het medium heen betreft. Ik blijf echter aanwezig, want mogelijkheden als deze zijn zo zeldzaam, een ogenblik, waarop je zo grote krachten zult kunnen vinden, komt zo zelden voor, dat het voor mij een vreugde en voorrecht is dit alles nog zo dicht bij uw wereld mede te mogen beleven.

Het woord is aan de tweede inleider, aan het pastortje.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Het is een lange tijd geleden, dat ik met u was. Ik probeer wat duidelijker te spreken, want een vorige maal, dat ik hier was, hoorde ik na afloop: "het is wel een lieve geest, maar je verstaat hem niet...." Ik doe dus mijn best.

U weet, al behoeft ik dit niet hardop te zeggen, dat ik van de mensen houd. Al is het niet noodzakelijk dit in woorden te stellen, zo zeg ik het toch graag, omdat zo iets steeds weer geuit wil worden.

Ik houd van u allemaal, omdat u mensen bent, omdat U allemaal een vonkje goddelijk licht in wording bent.

Het is altijd een wat moeilijke zaak u duidelijk te maken, hoe je deze zaken ervaart. Er zijn gewoonten bij U zowel als bij ons, die een hele tijd vergen, voor je die kwijt bent.

Ik hoop b.v., dat ik nu eindelijk van mijn kruisjes-manie genezen ben. Het was altijd goed bedoeld, maar het leek wel, of ik mijn wensen en gevoelens voor u niet kon uitdrukken zonder dat gebaar en een gemompeld: benedictum te in nomine enz. enz.

Eigenlijk is het alleen maar een gebaar, een weergave van een innerlijkheid. De innerlijkheid geeft de zin en de kracht, niet het gebaar of de formule.

U bent hier zo allen bijeen en uw wilt allen het goede, nietwaar. Wat zou een geest, een mens, ja, het hoogste Licht zelf met een kruisje daaraan kunnen veranderen? Het is hier geen stemlokaal, maar gewoon een wereld, waarin wij samen zijn en, hoe dan ook, proberen eventjes, voor een kort ogenblikje maar, te vergeten, hoeveel wij te vertellen hebben

over de fouten van anderen.

Dat is een moeilijke situatie voor een mens. De meeste mensen leven alleen op in hun kritiek op anderen. Ook ik heb dat eens gedaan. Wij leven vaak alleen door de kritiek, die wij op anderen hebben.

Wij zullen vandaag nu eens geen kritiek uitoefenen. Ik niet, omdat ik houd van u. En U? Houdt u ook niet een klein beetje van de mensheid?

Houdt u niet een klein beetje van het leven? En doe nu maar eventjes niet zo pessimistisch, want er is nog genoeg, ook voor u, dat de moeite waard is.

Wij kunnen het allemaal zo mooi opbouwen als mens. Wij zeggen, dat God dit wenst en dat wil en wij weten het eigenlijk niet eens zeker, al dwingen wij anderen dit te aanvaarden. En wij leren anderen, dat Jezus zus en zo is geweest en ook dit weet je niet geheel zeker.

Wel kunnen wij één ding met zekerheid stellen: Een God, die een wereld schept en in stand houdt, moet van die wereld houden.

Een Jezus, mens of God, die tot aan het kruis en daarna niemand vervloekt, niemand haat ondanks alles, die moet wel onmetelijk veel gehouden hebben van de mensen.

Wij zijn zo sterk niet. Maar toch ... het is moeilijk, niet van mensen te houden. Weet U dat?

Vroeger hoorde ik altijd weer: het is moeilijk niet van kinderen te houden. Zij zijn zo pril, zo onschuldig... Ik denk zo iets ook wel eens omtrent de mensen. Mea culpa, mea maxima culpa, maar ik denk het.

Ik houd van de mensen, niet omdat die mens mogelijk wat primitiever is dan wij in de geest, maar omdat ik gewoon niet zou kunnen bestaan, wanneer er ook maar een levende ziel zou verdwijnen, ten gronde zou gaan.

Dat is misschien wel het Gekste, het meest dwaze, wat je als geest kunt zeggen. Maar wanneer je dit diep van binnen bekijkt, ontdek je, dat je niet werkelijk zo je bent kunt bestaan, zonder alles wat mede bestaat - alles, zonder ook maar één enkele uitzondering.

Vroeger heb ik, hoewel wat aarzelende, de duivel nog wat dieper in de hel getrapt. Want dat was nu eenmaal de mode, de duivel was een voornaam bestanddeel in de opvoedkunde van de religie.

Maar zo er een bestaat, is zelfs zonder die duivel de kosmos niet geheel compleet, bestaan wij zonder hem niet werkelijk meer. Wij zijn deel van het geheel, maar wij zijn ook ergens het geheel.

God is en door zijn bestaan en mogelijk zijn wil zijn ook wij. Wij allemaal zijn een en hetzelfde: wij zijn het verschijnsel, waaruit die grote kracht kenbaar is. Maar wij vormen te samen dit verschijnsel.

Wij zijn vaak verwaand en hebben daartoe toch niet bepaald goede redenen. Wij hebben onze eigen functie in het bestaan natuurlijk en die zullen wij waar moeten maken, met onze liefde, onze muziek, onze woorden, onze gedachten en met onze daden.

Maar ok dit alles is deel van het geheel. Je kunt niet denken, muziek horen en erkennen, uitleggen, spreken, zonder dat er iets is, dat luistert.

Wanneer je spreekt, ben je, als de wereld geen antwoord geeft, niets, dan besta je niet echt. Maar wanneer de wereld rond je is en je in jezelf die wereld terug kunt vinden, dan leef je.

Zo is de kosmos. Wij zijn deel van een en hetzelfde en daarom zeg ik tot de mensen: ik hou van jullie. Doodgewoon. Je kunt het natuurlijk ook plechtig doen, maar waarom zou je eigenlijk?

Je kunt voor zo iets naar verheven woorden zoeken, maar wat is duidelijker, wat is veelzeggender dan gewoon: mensheid, wereld, schepper, ik houd van je.

Dan heb je geen ander woord meer nodig. Ik heb in mijn tijd naar andere woorden gezocht en vele gevonden. Vergeef mij, dat ik hiermede iets van uw tijd in beslag neem, maar wanneer ik mij in een lichaam terugvindt, zo bekruipt mij haast onwillekeurig de herinnering.

Ik had een parochie, geen echte hollanders. Een wat rondborstig en boertig volkje was het. Alles was rond in die gemeenschap, behalve de knieën van de oude vrijsters, die in elke vroegmis luidruchtig knielden. O, goede zielen, daar niet van, maar soms toch wel een klein beetje ...eh ...beschim-meld.

Ik heb die gemeente altijd toegesproken. Als het even kon, sprak ik hen meer van Gods wonderen en Gods liefde dan van de hel. Ik hield van dit laatste niet. En bovendien, ik kende mijn volkje en voor voldoende geld zouden zij allen graag naar de hel zijn gegaan, dus waarom zou ik daarover met hen praten.

Maar elk van die mensen, zowel de pafferig vette als de scherpe magere koppen, die koppen van hout, waarin soms maar een enkele gedachten scheen te kunnen bestaan, had ik lief. Ik kon ze niet missen.

Ik had ze lief. Ook het landschap was mij niet kom-pleet zonder hen. Ik zie het nog voor mij: de dijk met de populieren erlangs - een slaperdijk, zo een soort nooddijk, die door het land kronkelde. En daarop als een schaduw een scherpe kop met klak en pijpje, verschrikt opziende: Nondeju, meneer pastoor....

Dat hoorde er bij, dat was er eenvoudig niet van los te maken, zoals ik mij geen brevieren meer voor kan stellen zonder de kijfstem van de huishoudster op de achtergrond, die vond, dat de slager het weer niet goed genoeg had geleverd voor meneer pastoor. Dat hoorde er ook bij.

Het zijn die kleine dingen, waaruit de liefde voor de werkelijkheid en voor God is opgebouwd. Wij zijn hier bij elkaar allen op zich maar kleine dingen, allemaal wel met hier of daar een stekje en een vlekje, maar ook allemaal met een beetje licht.

Wij zijn de kleine dingen, waaruit de werkelijkheid is opgebouwd - en daarbij zonder ik mijzelf niet uit. Doodgaan is geen verdienste, maar een normaal gevolg van het leven op aarde.

Vrienden, leven kan zo wonderlijk zijn en zo mooi. Wij zijn de kleine dingen. Wij maken het leven mooi, wanneer wij in onszelf iets hebben, wat wij ook willen delen met een ander, wanneer wij onszelf willen delen, een glimlach, een bete.

Wij zijn de kleine dingen, die het leven mooi maken, wanneer wij maar niet steeds stellen: hier ben ik en dáár is de wereld, maar kunnen zeggen: wereld, ik ben deel van je, hier ben ik.

Werkelijk leven is een grote liefde voor het bestaan, waarin alle dingen zin hebben, zelfs de dwaasheid, de zothed, de dronkenheid. Want ook deze hebben in het geheel hun plaats, zij horen er bij.

En wij, wij zijn wat wij moeten zijn, donkere pastoors, die als kraaien door het landschap lopen met een zegen hier en een tikje op een kinderhoofdje daar, of dansende doeniets, die teren op de zak van anderen. Wij zijn nodig, wij behoren er bij. Wij zijn het leven.

In dit leven is de kracht. Wanneer je alles zo beziet, denk je onwillekeurig: Wat heeft Onze Lieve Heer het toch fantastisch voor elkaar gebracht.

Fantastisch. God heeft niet gezegd: dit is goed en dat is fout. Hij heeft gezegd: mens. daar ben je, vindt mij. Hij heeft niet tegen de mensen gezegd: dit zijn geheimen, waar je niet aan moogt komen. God is geen nijldige boer, die zegt: van alle bomen blijft je af, behalve die éne daar.

God is de gulle schenker. Wij aanvaardden zijn gave, wanneer wij antwoord geven op het leven en de kracht van het leven, wanneer wij gewoon kunnen zeggen: God, wereld, leven, ik hou van je. Die liefde geef ik je. Ik denk niet verder over je na, je bent er en dat is mij genoeg. Licht en Kracht van leven, je bent er en dat is genoeg.

Dat is nu juist onze kracht: de kracht van alle lichte geest en van alle leven. Ook jullie daar achteraan, voor jullie geldt dit ook.

In de kerk sliepen zij achteraan. Wanneer ik tijdens de preek zachte snurktonen hoorde en opeens dit geluid werd afgebroken, dan wist ik: hè, ik heb iets gezegd wat ook voor de achterbanken de moeite waard is.

Trouwens: degenen, die achteraan zitten, zouden volgens mij even goed vooraan kunnen zitten en omgekeerd. Jullie zijn nu hier, maar jullie zouden evengoed ergens anders kunnen zitten in een kerk, een kroeg of de hemel weet waar.

Want het gaat er niet om, wie je bent en waar je bent, het belangrijke is, dat je bestaat, dat je leeft, dat je het leven lief kunt hebben en voor een enkel ogenblik kunt zeggen: Het is goed om te leven.

Indien ik dat vroeger in de kerk had durven zeggen, had ik onmiddellijk er een deken bij gekregen, vol van deconale, maar niet bepaald vriendelijke woorden. Toch lijkt het mij belangrijk, dat een mens, zelfs in een kerk, eerlijk uiting kan geven aan hetgeen hem beweegt. Daarom hebben de mensen volgens mij niet werkelijk een deken nodig. Tenminste, geen kerkelijke deken.

Wat wij nodig hebben, is God. God is het licht, waarin wij alle dingen zien. God is de kracht, waarin wij alle dingen leven. God is de werkelijkheid, die ook wij zijn. Wij samen zijn de werkelijkheid, wij samen zijn het leven, dat God schiep. Wanneer je het leven en het levende niet liefhebt, dan haat je ook jezelf. En dat is wel het domste, wat je als mens of geest kunt doen.

Vrienden, er is op het ogenblik hier aardig wat kracht. Ik heb zo lekker weggebabbel en de kracht bouwde zich op. Ook dat is liefde, ook dat is deel van God, is Christos. Dat is leven.

Dit is er, nu, voor ons allemaal. Dan kunnen wij dit leven delen. Wij moeten niet stil blijven staan bij het vrome woord. Ik heb reeds vroeger tot mijzelf gezegd: Hoe mooi je ook preekt, wanneer je niet gul bent aan de achterkant van de pastorie, haalt het niets uit.

U moet nu niet gul zijn met goede stoffelijke gaven, maar met uw kracht. Wees niet gierig, vrienden. Hier is het leven, hier is het werkelijke licht van de eeuwige liefde, hier is de werkelijkheid.

Vergeet nu eens even, wat je bent en wat je komt doen. Zeg allen tot jezelf: hier is licht. Het licht is opgebouwd, het straalt aan alle kanten, zelfs naast mij. Vroeger zou ik gezegd hebben: Ik heb twee engelbewaarders naast mij nu.

Straal mee in dit licht allemaal. Want het wordt nu tijd, dat wij met dat licht iets gaan doen.

Het is niet ons licht. Het is Gods licht, het licht voor de mensheid, het licht voor de geest. Het is niet alleen maar een zegen voor ons, maar genezing voor velen.

Het is het licht, dat nieuw maakt, het is de nieuwe kracht, de nieuwe werkelijkheid.

En daarom gaan wij er ook iets aan doen. U bent veranderd, zoals ik veel veranderd ben. Maar één ding verandert niet, wanneer je meer bewust bent geworden: Dat Licht, dat leven en de liefde voor het leven, die alleen maar kan groeien, omdat het zo goed is te bestaan, omdat het zo goed is te weten dat wij nooit alleen bestaan.

Omdat het zo goed is om te weten ook, dat aan het einde mogelijk de tegenstellingen weg zullen vallen, maar het bestaan blijft, licht in licht.

De celebrant gaat nu op zijn wijze met de kracht werken. Hij zal haar doen bewegen, haar a.h.w. werkzaam maken. Uw kracht, niet alleen die van ons. Onze kracht, de kracht van de kosmos.

Wat wij doen, is niet een uiting van de liefde of de verdraagzaamheid, maar de liefde zelf, die het leven is. Voor de celebrant is het prettig, wanneer het rustig is, moet u nu maar even kuchen en snuiten. Dat is dan net zoiets als het klappen van de stoelen voor de preek. In de tijd, die dat neemt, kun je dan net een paar gebedsintenties lezen.

Heel goed zo. Vrienden, alle luchtwegen zijn gereinigd, alle geestelijke wegen zijn opengezet voor de liefde tot de kosmos en de aanvaarding van het licht? Dan ga ik nu mijn krachten bij de uwe voegen. De celebrant moet het nu maar verder opknappen.

En zonder kruisje- al kost het mij moeite : God zegene jullie op al je wegen.

-0-0-0-0-0-0-

Wij zijn hier te samen gekomen in de naam van het Licht en de kracht van het Licht, in de naam van het enige, waaruit

het Al bestaat en wij vragen deze kracht, dit Al, deze God:
Laat al, wat stoort, deze harmonie vergaan, verdrijf
al, wat nog niet beseffen kan. Laat het deel hebben in uw genade
en kracht, laat het deel zijn van ons, maar ons nu niet versto-
ren of benaderen.....

Hoge macht van licht en kracht, door uw werken en de
manifestatie van licht aanwezig moge het duister worden uitge-
dreven....

Licht van licht, kracht van kracht, wij vragen u, wees
met ons

Krachten van licht, machten van harmonie weest met
ons in dit uur, verenigt u met ons in deze taak..... In de
naam van de Christusgeest In de naam van Hem die men
noemt Jezus Christus, in de naam van de leraren en machten,
die het licht hebben geopenbaard en in naam van alle leven, dat
God kent en in harmonie aanvaardt ga het licht uit....

Ik neem nu in naam van de Hoogste Kracht dit licht
en zend het in de wereld, opdat er vrede zij in de mensen en
onder de mensen

Ik neem dit licht en deze kracht en vraag u: Macht
van Licht, doe door mij vervullen uw wil, opdat de disharmonie
van denken moge tanen in de wereld en daarvoor in de plaats
licht, vrede en erkenning moge zijn.....

Kracht van Licht, er is veel lijden in de wereld, on-
nodig lijden, Krachten van Licht, weest ook in dit een met mij...
Laat er licht zijn en kracht, genezing voor allen, sterkte voor
hen die genezen, bewustzijn voor hen, die zich in disharmonie
hebben gestort.....

Machten van Licht, Macht van God, Gij, Schepper,
hier zijn wij, delen van U. Zend mij ook Uw licht, opdat zij in
zich uw kracht zullen erkennen en uit deze kracht zullen voort-
gaan. Geef mij, Heer, ook dit.....

Ik geef u de kracht van het licht, dat ook in u is.
Ik geef u het licht, dat rond u is. Ik geef u de harmonie met
de werkelijkheid, opdat gij bevestigd zult zijn in de lichtende
kracht, waaruit wij allen zijn. Zo zij het bevestigd door de
Kracht van het Licht, door de Christus, door de Kracht van de
werkelijkheid.....

De kracht zij bevestigd en vastgelegd in Uw Naam, o
God, O Christus. ... Geef mij de kracht..... Licht bij
licht, kracht bij kracht, behouden hierin zijn zij, opdat
licht moge leven en kracht mogen leven en werkelijkheid zich
moge openbaren in de naam van de Allerhoogste.....

Neemt de kracht, die u gegeven wordt, vraag niet, maar
aanvaardt. Want dit zeg ik U: deze kracht maakt u tot licht
voor anderen, zo gij haar aanvaardt. Deze harmonie brengt u
tot erkenningen, waar gij nog gefaald hebt.

Dit zij volbracht in naam van ons allen uit de Kracht,
uit het Licht, uit het geopenbaard bewustzijn en onze werke-
lijkheid.....

Meer heb ik u gegeven, dan ik mogelijk achtte. Meer
is geschied dan denkbaar leek, geboren uit de wil van Hem,
die al bezielt en waarvan wij middel zijn geweest. Aanvaardt
uw kracht en draag haar uit, opdat de vrede weer onder de mensen
moge leven, opdat de liefde weer sterker moge zijn dan eigenwaan
en haat.

Ga uw wegen in licht en vrede.

d.d. 14 december 1973

n.b.: Op vrijdag 28 december geen bijeenkomst!